

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.13. Modus discendi in Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

§. XIII.

Modus discendi in Ecclesia.

Hæc est Doctrinæ Catholicæ Summa. Jam videamus, quæ eam discendi, docendique ratio fuerit. Non deprehendi, in his primis Sæculis, alias Scholas a Clericis, alias a Christianorum vulgo fuisse frequentatas; nempe nullæ erant præter Ecclesias, in quibus Episcopi assidue S. Scripturam explicabant. In quibusdam magnis urbibus Scholam pro Catechumenis erudiendis erectam legimus, ubi Presbyterorum aliquis Religionis Quæstiones explanabat Discipulis, eam amplecti cupientibus. Ejusmodi Præceptores in Alexandrina Civitate S. Clemens, & Origenes fuerunt. Id tamen observandum, quod Episcopi plerumque juvenes Clericos in domo sua nutriverint, & singulari cura tanquam filios erudierint. Hoc modo non nulli

R 3 Eccle-

talia pro Ecclesiæ Romano-Catholicæ Defensione testimonia proprio calamo scripsit & argumenta, quæ nec ipse potest, nec Collegæ ipsius refutare unquam potuerunt. Quid ergo virum istum compulit, ut Scriptorem Romano-Catholicum Gallum, qui centies & invicte probat, hæreticam esse omnem Ecclesiam aliquo abhinc tempore a Romano separatam, in sermonem patrum transferret?

Ecclesiæ Doctores maximi evaserunt. S. Athanasius S. Alexandri Episcopi, S. Joannes Chrysostomus S. Meletii, S. Cyrillus Patru sui Theophili fuere alumni. Inde etiam factum, ut tot Sancti Episcopi e Schola S. Augustini & S. Fulgentii prodierint.

Non erat necessarium illa ætate, ut qui Presbyter vel Episcopus ordinaretur, ad scientias profanas incubuisset, quales erant Grammatica, Rhetorica, Dialectica & Philosophia tota, Geometria aliæque Matheseos partes. Christiani hæc omnia Scientias peregrinas vocare solebant, quod plerumque a Gentilibus colerentur, & cum Religione nullam haberent affinitatem. Nam certissime constabat, his artibus Apostolos & primos eorum Discipulos operam nunquam dedisse. S. Augustinus quemdam ex vicinis suis Episcopum, cujus meminit, maximi faciebat, etiam is nec Grammaticæ nec Dialecticæ studuisset. Scimus etiam ex Historiis optimos Patresfamilias, Mercatores aut Artifices ad Episcopatus honorem fuisse evectos, de quibus nullatenus conjicere licet, quod his scientiis imbuti fuerint. Multo minus requirebatur linguarum peritia; quippe Romanis curæ non erat peregrinas linguas discere, nisi forte quæstuosæ mercaturæ causa. Aliqui etiam, ut sapere

*Hist. L. XV.
§. 23. ep. 34.
ad Euf.*

præ

præ aliis viderentur, linguam Græcam addiscebant. Ubique Fideles in Lectione publica & precibus communibus vulgari illius loci lingua utebantur; hinc plerique Episcopi & Clerici aliam ignorabant. Nimirum in toto Occidente sola Latina, in majore Orientis Parte Græca, in Superiore Syria Syriaca omnibus familiaris erat. Si Episcopi diversarum Nationum in Conciliis congregarentur, Interpretum operam adhibebant. Imo legimus Diaconos fuisse ordinatos, qui legere litteras non didicerant; de talibus enim illo ævo dicebatur, quod litterati non essent.

Hist. L. XXI.
§. 13.

Nulla ergo, dices, in Episcopo vel in Presbytero requirebatur Scientia? profecto requirebatur, sed nulla alia, quam ut ordinandus legisset, & sæpe relegisset S. Scripturam, eamque, si possibilis esset labor, totam memoriæ impressisset. Requirebatur ut eandem sæpe meditatus fuisset, ex qua argumenta ad probandos omnes Fidei Articulos, & sublimes morum Disciplinæque Regulas hauriret. Requirebatur, ut vel legendo vel alios auscultando didicisset, quomodo Veteres S. Scripturam explicassent, ut denique non ignoraret Canones, id est, Præcepta Disciplinæ sive scripta essent, sive tradita, ut vidisset, quomodo ea in Ecclesia fuerint observata, & ut ipsemet eadem

sollicite semper observasset. Hæc Scientia in Ordinandis sufficiebat, si modo magnæ ad regendos Fideles prudentiæ, & solidæ Pietati juncta inveniretur. Nunquam tamen defuerunt aliqui Episcopi in scientiis profanis versatissimi, sed plerumque tales, qui jam ante suam Conversionem, sicut S. Augustinus & S. Basilus, magno labore sibi illas comparaverunt. His deinde ad defendendam Veritatem opportune utebantur, illosque qui Scientias in Episcopo vituperabant, egregie refellebant, cujus rei exemplum in S. Augustino contra Cresconium Grammaticum habemus.

Hist. l. XXII.

58

§. XIV.

Methodus docendi.

Quantum vero ad docendi Methodum spectat, Episcopi diversam cum Infidelibus, diversamque cum Filiis Ecclesiæ, rursusque cum Hæreticis rationem tenebant. Infidelibus nihil prius suggeriebant quam ejusmodi principia, quibus corruptos eorum mores corrigerent; quia Patres frustra se de Religione disputaturos arbitrabantur cum hominibus, qui adhucdum pravis affectibus & falsis præjudiciis regebantur. Satis ab initio facere sibi videbantur, si pro Infidelibus orarent, bono exemplo præluerent, eosque patientia, mansuetudine & beneficiis temporalibus allicerent, donec